

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

56. Secundum, quod illi in initum salutis; hi totam suae potestati vendicent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

Ne; enim alicui operi curationis eorum annumerandum putant, exterrita & supplicia volumine, unumquemque eorum velle sanari. Nepe ex egesto-
diis corporez similitudine fallebatur, in qua velle sanari no est opus vel pars ulla sanitatis,

NOTA LVI.

Secundum, quod illi initium salutis; hi totam sue potestati vendicent.

EX quibus alia dissimilitudo aut similitudo proficiscitur. Massilienses enim per istam fidei revocationem ad arbitrium suum, iustitiam etiam salutis divinae constitutioni extorquere nitentur, ut ita fractis istis fatalibus tabulis non dependeret ab incerto voluntatis Dei, sed ab humana libertate. Quod notat Prosper in Epistola ad Augustinum, in quo finem erroris eorum fuisse tradit, ut *salutem ex eo qui saluatur non ex eo credendum sit stare, qui saluat.* Et rursum: *Quod per hoc principium salutis in homine collocatur; quod divina voluntati humana preceat.* Et alibi notat Massilienses haurire voluntate salutem

Ex fonte volendi.

Nam per istud auxilij genus, sine quo non fit alio, tota fari, torporeis, microris, desperationisque scena disparet, atque ita expeditus & sui juris, homo constituitur, ac si nulla prorsus gratia indigeret, & sola nudaque voluntatis potestate operaretur salutem suam, ita ut ex fonte volendi, gratia illa polita, omne discrimen salutis & perditionis oriatur.

Recentiores non contenti salutis initium sue potestati fracto fato, vindicasse, totam perfectamque salutem ad se revocant, quia nihil amplius ex Deo se habere profitentur, quam sufficientissimam potestatem, per quam possint credere, operari, & perseverare, si velint. Cum autem non sit *consuetudo*, quod perspicaciter observavit Augustinus, ut qui potest venire ad Christum etiam veniat, nisi id voluerit atque fecerit, ipsum velle & facere, sine quo nemo adultus salvus erit, abunde ab ipsa humana voluntate peti debet. Hoc ergo in omnibus operibus sibi ipsis tribuendo, salutem universam sibi tribuunt, & verè suspendunt atque hauriunt ex fonte volendi; adversus Apostolum, qui non ait, ut idem Augustinus notat, *quid autem potes habere, quod non accepisti, ut possis habere: sed ait, quid habes, quod non accepisti.* De quibus fufius alibi dicta consule.

Cur autem Recentiores universam salutem sibi per istum gratia sufficientis modum tribuere voluerint, causa perspicacibus satis perspicua est. Nam nisi & opera & ipsa perseverantia tota in hominis potestate & libertate statueretur, difficulter larve ille veteres resuscitaret, de fato ac desperatione, fugabuntur. Tali autem gratia quibuslibet operibus perficiendis a primo usque ad ultimum concessa, totum humana salutis mysterium ultimum ad cardinem libertate voluntatis revocatur, & in eo vertitur; atque ita uno statu omnes ille chimeræ de fato, ac desperatione dissolvuntur. Nihil enim de operibus statuitur cum ista gratia, nisi quod quisque ipse facturus ante prævidetur: nihil de salute

vel perditione, nisi cum ipsa voluntas gratiam arripuisse vel neglexisse cernitur. Unde proponens argumentum sibi Lessius, quod fatalitatem illam supponere, & desperationem afferre videbatur: *In nostra, inquit, sententia difficultatem non habet. Dicitur enim, te quidem esse prædestinatum, si es iustus, non tamen completè, nisi supposita præscientia tua perseverantia: quia præscientia cum à tua perseverantia obiective pendeat, & perseverantia à tua diligentia divino auxilio adiuta (sine quo non videlicet) conandum tibi omni ope, omnes vires nature & gratia intendenda, ut perseverantiam præstet &c. Sane nihil est quod hominem magis ad sedulitatem, sollicitudinem, studiumque virtutis, & ad vincendam frangendamque præcavos nature cupiditates, quam hæc prædestinationis ratio incitare possit.* Et infra de singulis operibus: *Ter prædestinationem non sunt decreta singula opera bona absoluto decreto ante prævisionem nostram cooperationis: quod sæpius repetit, & simul exponit illud auxilium esse tale, sine quo non possumus ad bonum opus cooperari.* Itaque fatuum est de fato urgente cavillari, cum unusquisque sibi fabricet fatum suum; & stultitiæ plenum desperare, ubi spes sibi quisque iuxta Poeticam sententiam factus est, ut tantum ferat, quantum diligentia contulerit. Hoc igitur ut efficerent Recentiores, palam ad arbitrium voluntatis liberum opera cuncta revocant: quod Massilienses cum non auderent; solum motum fidei, & in fide perseverantiam suspenderunt à voluntate sua: sed indirectè hoc ipsum consecuti sunt. Nam quemadmodum fide à seipsis inchoata, gratia, quam fide merebantur, de cælo in terram devocabant; ita perseverantiam in eadem fide sibi tribuendo, donorum omnium perseverantiam & mercedem eorum vitam æternam, ab humana voluntate religabant. De quibus vide loco citato.

NOTA LVII.

Tertium, quod illi post initium fidei veram Christi gratiam actualem agnoverint; hi nullam.

SED unus adhuc aut alter articulus est, in quo magno perè à Massiliensibus discrepan. Hi enim Catholicæ fidei regulæ, & Celestini Papæ declaratione præteriti, quibus aperte definitur, opera bona esse munera Dei, que per inspirationem flagrantissimæ gratiæ donando, in & cum libero arbitrio operatur, aperte veram gratiam post fidem, omniaque opera nostra bona Dei dona esse confessi sunt; quemadmodum nos alibi latè asseruimus, & ex toto lib. quem de dono perseverantia scripsit Augustinus, perspicuum est. Quod etiam Prosper & Hilarus non semel testantur; ut quando eos profiteri dicunt, quod fides deinceps per Dei gratiam iuvanda sit: item quod eis sit vita æterna, qui Deo sponte crediderint, & auxilium gratia merito credulitatis acceperint. Rursum Hilarus Ceterum ad nullam opus vel incipiendum notum perferendum, quemquam sibi sufficere posse consentiunt. Quæ sæpe & plurimis modis in illis Epistolis repetuntur. Unde Augustinus, exserte testatur, quod solum initium fidei & usque in finem perseverantiam in nostra

2. off. lib. de præst. sect. 6 in 79d

ibid. u. 89.

Vide lib. 8. de hæresi Pelag. c. 19. 1010.

Prosp. in Ep. ad Aug.

Hilar. in Epist.

Aug. lib. de no. per. c. 17.

Carm. de in-
Gen. 1. 6.

lib. de grat.
Cump. 14.

Lib. de præ-
d. Sanct.
c. 5.
lib. 8. de hæ-
resi Pelag.
c. 11.

